

Jubileum, fotóskönyv-bemutató, kisebb albumkiállítás, irodalmi délután, Múzeumok Őszi Fesztiválja-program, turnéállomás. Nem egy nagyobb rendezvény különböző programpontjait soroltam fel, hanem egy programhoz lehet társítani ennyi rendezvényfajta. Váradi Péter Pál és Lőwey Lilla mutatta be legújabb köteteit a Békefi Antal Városi Könyvtár és Művelődési Ház előadótermében. „Ünnepeljen velünk!” – hirdették a programot a szervezők, hiszen a szerzőpáros – akik már sokadik alkalommal tisztelték meg városunkat érkezésükkel – 30. honismereti fotóalbumát is elkészítette. Bűvös számnak nevezte a harmincat Lőwey Lilla, hiszen mint elmondta, nem gondolták annak idején, hogy a 30. kötetet is le fogják tenni az asztalra. Hozzátette: ha erejük és egészségük lesz hozzá – nyilván sokak öröme – folytatják a sorozatot. Benczikné Tóth Magdolna intézményvezető kérdésemre elmondta: már hagyománya van az alkotópáros albumbemutatójának, többen azért jönnek el, mert rendszeres könyvvásárlók.

Amikor felkérte Lőwey Lillát, hogy mutassa be olyan szeretettel a köteteket, amilyen szeretettel szokta, azokban, akik most voltak először előadásukon, megfogalmazódhatott a kérdés: hogy lehet szeretettel bemutatni egy könyvet? Nos például úgy, hogy amikor az egyik album főszereplőjének, Tamási Áron életútjának korai szakaszáról beszélt, az ember kedvre derült, élete utolsó éveinek, napjainak, óráinak megidézésénél pedig könnybe lábadt a szem... Az albumkészítő házaspár másik tagja, Váradi Péter Pál az új könyvek eredeti képeivel illusztrálta székelyföldi barangolásukat, Soós Andrea előadóművész pedig újból és újból frissítette produkcióival a műsort. Az első album – az Alsó-Nyárad vidéke – megjelentetésével tulajdonképpen egy mulasztást pótoltak az alkotók, hiszen mint azt az előadó elmondta, tavaly kellett volna ennek következnie, a Felső-Nyárad után, de akkor közkívánatra és egyéb okok miatt a Marosvásárhely című albumukat hozták. A tájegységet csodálatosnak és picinek nevezte, települései a Nyárad patak utolsó kanyarulatának jobb és bal partján fekszenek. A szerzők nem ismételték magukat azzal, hogy a tájegység központját, Nyárádszeredát a „felső” és az „alsó” albumba is betették, hiszen a kötet szövegírójának elmondása szerint állandó fejlődés alatt áll a város, legutóbb például a főteret keresztelték át Bocskai István térre, amire a helyiek rendkívül büszkék.

A szerzők összegyűjtötték a települések gúnyneveit is, a szóban forgó vidéket például „Murokországnak” nevezik, mert a lakók zöldségtermesztésből élnek, amihez a csörgedező patak adja a táptalajt. Jellemző még a tájegységen élőkre, hogy nem nagyon hagyják el otthonukat. Berde Mária irodalmár, műfordító, tanár kivételt képez ugyan ez alól, de egy költeményében megfogalmazta az elutazni vágyók visszatérésének vágyait. A szerzőpáros munkáját az album elkészítésében Balázs Árpád földrajztanár segítette, tőle tudták meg például azt, hogy Bartók Béla több tucat dallamot jegyzett le a tájegység egyik településén.

A Törzsében székely volt címet választották a Tamási Áronról szóló fotóskönyvnek, amelyet az írótól kölcsönöztek, a gondolat – „Ki törzsében székely volt, fia Hunniának, hűséges szolgája bomlott századának” – az Ábel-trilógia megalkotójának sírkövére is felkerült. Nemcsak egy egyszerű kötetbemutató volt Lőwey Lilláé, hanem Tamási Áron életpályájának reprezentatív bemutatása, sok anekdotával fűszerezve. Váradi Péter Pál egy modern épületet jelenített meg a vásznon, amely előtt szobor látható. Az író nevét viselő székelyudvarhelyi líceumról van szó, ahová pedig először az édesanyja szoknyája mögé bújva ment be. *A kötet megvásárlóira nagy hatással lehetnek az album fotói, de mint azt megtudtuk az előadásból, Tamás Áronra is nagy hatást gyakorolt egy fénykép.* A gátlás oldásaképpen kapta a felvételt a tanító nénitől, amely egy baglyot ábrázolt. A tudományt jelképezte az író életében, s bekerült a madár önéletrajzi írásának címébe is. A Székelyföld képi autonómiáját már csak az albumból ismerhetjük meg, hiszen erről csak ajánlásként szólt Lőwey Lilla.

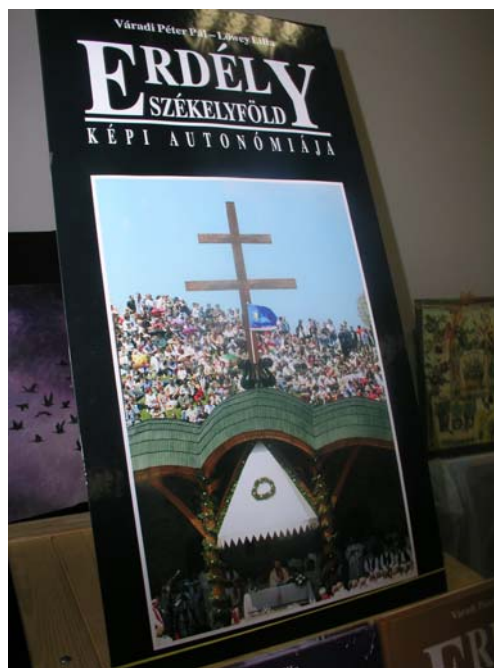
Az album annyira szép, hogy szinte sajnálja használni az ember. De muszáj volt kinyitni, hogy megtudjam, mi is az a képi autonómia. Sylvester Lajos író, közíró, a Háromszék című napilap szerkesztőjének szóképe ez, aki előszavában leírta, hogy a Székelyföld ezer pillanata

című kiállítás megalkotásakor villant be neki ez a kifejezés, majd bővebben is kifejtette lényegét és értelmét: igazából képi-irodalmi autonómiáról beszélhetünk, ami két évtized megfigyelésein alapozódott. Ez természetesen Váradi Péter Pál Magyar Örökség-díjas fotográfus és Lőwey Lilla irodalmár, magyar tanár nevéhez fűződik. Majdnem két és fél száz oldalon, 47 térképabroszon művészi fotókkal jelenítik meg a Székelyföldet, ennek autonóm gyökereit és tradícióit – írja ajánlójában Sylvester Lajos. Az albumok mellett egy naptárat is bemutatott az erdélyi származású, jelenleg Veszprémben élő szerzőpáros, de ezeket hamar elkapkodták. A zirci művelődési háznak egy példányt ajándékoztak az alkotók, amelyet jövőre kifüggesztenek a könyvtár falára.

A köteteket a kereskedelmi ár feléért lehet megvásárolni az intézményben, korlátozott számban ugyan, de még kaphatók. Az alkotók olyan turné-állomáshelyek közepette, mint Szeged, Budapest, vagy Pécs hozták Erdély kincseit a Bakony szívébe.

Lőwey Lilla rendkívül meleg szeretettel mutatta be az Alsó-Nyárád vidékét, „Murokországot”. Bár kevesebb szót kapott, de az állvány tetejére került a Székelyföld képi autonómiája album

Soós Andrea olvas fel Tamási Áron önéletrajzi művéből, a Bölcső és Bagoly-ból